

Staten Israels oprettelse 1948 og Uafhængighedskrigen

12. Den israelske Uafhængighedserklæring 14. maj 1948

(The Israel-Arab Reader, ed. Walter Laqueur; 1969, s. 125-128)

Israels land var det jødiske folks fødested. Her dannedes dets åndelige, religiøse og nationale identitet. Her opnåede jøderne uafhængighed og skabte en kultur af national og universel betydning. Her skrev de og skænkede verden Biblen.

Forvist fra Israels land forblev det jødiske folk tro imod det i alle udlændighedens lande og ophørte aldrig at bede for og håbe på sin tilbagevenden og sin nationale friheds genoprettelse.

Tilskyndet af denne historiske forbindelse stræbte jøderne gennem århundreder efter at rejse til deres fædres land og genvinde deres status som stat. I de senere årtier vendte de tilbage i massevis. De opdyrkede ørkenen, genoplivede deres sprog, byggede byer og landsbyer og oprettede et kraftigt og uafsladeligt voksende samfund med sit eget økonomiske og kulturelle liv. De stræbte efter fred og var dog beredte til at forsvare sig. De bragte alle landets indbyggere fremskridtets velsignelser og så frem til suveræn uafhængighed.

I året 1897 proklamerede den første zionistkongres, inspireret af Theodor Herzls fremtidssyn af den jødiske stat, det jødiske folks ret til national genoplivelse i sit eget land.

Denne ret anerkendtes ved Balfour-erklæringen af 2. november 1917 og bekræftedes ved Folkeforbundets mandat, som ydede det jødiske folks historiske forbindelse med Palæstina og dets ret til at genoprette sit nationalhjem udtrykkelig international anerkendelse.

Det nylige brændoffer, der opslugte millioner af jøder i Europa, beviste på ny nødvendigheden af at løse problemet med det jødiske folks hjemløshed og mangel på uafhængighed ved hjælp af genetableringen af den jødiske stat, som skal slå porten op for alle jøder og skænke det jødiske folk ligeberettiget status i nationernes familie.

De overlevende efter det katastrofale blodbad i Europa har ligesom jøder fra andre lande ikke opgivet deres anstrengelser for at nå Eretz-Israel⁶ til trods for vanskeligheder, hindringer og farer; og de er ikke ophørt at hævde deres ret til et liv i værdighed, frihed og hæderligt slid i deres nedarvede land.

I Anden Verdenskrig ydede det jødiske folk i Palæstina sit fulde bidrag til de frihedselskende nationers kamp imod det nazistiske onde. Deres soldaters ofre og deres krigsindsats vandt dem retten til at træde ind blandt de nationer, som grundlagde De Forenede Nationer.

tilføje:

Johann Bender:

Palæstina problemet

fra tidlig mod fred.

2. udg. 1994,

s. 149-155

Den 29. november 1947 vedtog FN's generalforsamling en resolution, der krævede oprettelse af en jødisk stat i Palæstina. Generalforsamlingen opfordrede landets indbyggere til for deres vedkommende at tage alle fornødne skridt til at iværksætte planen. Denne anerkendelse fra FN af det jødiske folks ret til at oprette sin uafhængige stat er uangribelig.

Det er de jødiske folks naturlige ret at føre sin uafhængige tilværelse i sin suveræne stat, sådan som alle andre nationer gør.

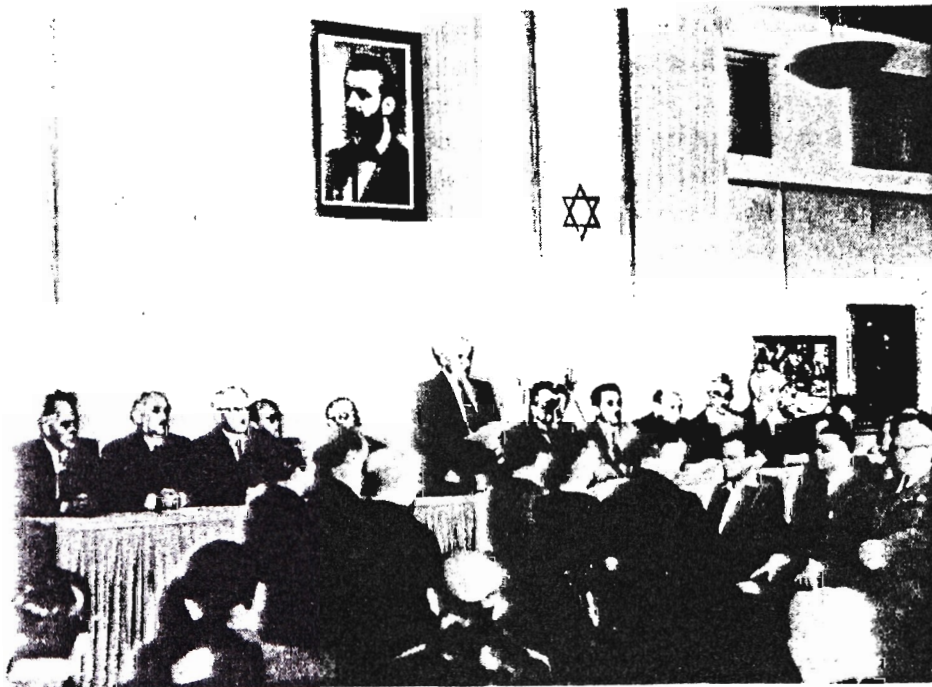
Følgelig er vi – medlemmerne af Nationalrådet, der repræsenterer det jødiske folk i Palæstina og verdens-zionistbevægelsen – i dag trådt sammen til højtideligt møde på dagen for det britiske Palæstinamandats udløb; og i kraft af det jødiske folks naturlige og historiske ret og De Forenede Nationers generalforsamlings resolution proklamerer vi hermed oprettelsen af den jødiske stat i Palæstina, som er at benævne Medinath Israel⁹.

Vi erklærer herved, at Nationalrådet skal fungere som foreløbigt statsråd fra mandatets udløb ved midnat den 14.-15. maj 1948 og indtil indsættelsen af statens tilbørligt valgte organer i overensstemmelse med forfatningen, som ikke senere end 1. oktober 1948 skal udarbejdes af den grundlovgivende forsamling, samt at den nationale administration skal udgøre den foreløbige regering for den jødiske stat, der skal kendes som Israel.

Statens Israel vil stå åben for indvandring af jøder fra alle udlændighedens lande; vil bygge på frihedens, retfærdighedens og fredens principper, således som de er undfanget af Israels profeter; vil fastholde alle sine borgeres fulde sociale og politiske lighed uden skelen til religion, race eller køn; vil garantere religions-, samvittigheds-, undervisnings- og kulturfrihed; vil sikre alle religioners hellige steder; og vil loyalt overholde principperne i De Forenede Nationers charta.

Staten Israel vil være rede til at samarbejde med FN's organer og repræsentanter ved gennemførelsen af forsamlingens resolution af 29. november 1947, og den vil tage skridt til at hidføre den økonomiske forening af hele Palæstina.

150

Under billedet af Theodor Herzl læser David Ben-Gurion Uafhængigheds-erklæringen op.

Vi appellerer til de Forenede Nationer om at hjælpe det jødiske folk med opbygningen af dets stat og om at optage Israel i nationernes familie.

Omgivet af tøjlesløs aggression opfordrer vi alligevel staten Israels arabiske indbyggere til at sikre fredens veje og påtage sig deres rolle i statens udvikling på basis af fuldt og ligeberettiget statsborgerskab og skyldig repræsentation i alle statens organer og institutioner – foreløbige som varige.

Vi strækker hånden ud i fred og næstekærlighed til alle nabostater og deres folk og indbyder dem til at samarbejde med den uafhængige jødiske nation til alles fælles bedste. Staten Israel er beredt til at yde sit bidrag til fremskridtet i Det mellemste Østen som helhed.

Vor opfordring udgår til det jødiske folk i hele verden om at fylkes på vor side i arbejdet med indvandring og udvikling og om at stå os bi i den store kamp for opfyldelsen af generationers drøm om Israels løskøbelse.

I tillid til Israels klippe sætter vi vore navne under denne erklæring ved denne sammentræden af det foreløbige statsråd på hjemlandets jord i byen Tel Aviv på denne sabbataften, den 5. Ijar 5708, den 14. maj 1948.

13. Erklæring fra Den arabiske Liga om indmarchen i Palæstina 15. maj 1948

Samtidig med, at det engelske mandatstyre ophørte, udstedte regeringerne i Den arabiske Liga en erklæring, der udtrykte den officielle arabiske opfattelse af Palæstinaproblemet og dets historiske baggrund. Erklæringen skulle retfærdiggøre araberstaternes indmarch i Palæstina den 15. maj 1948.

(Muhammad Khalil: The Arab States and the Arab League II; 1962, s. 557-61)

1. Palæstina var en del af det tidligere tyrkiske Imperium, underkastet dets love og repræsenteret i dets parlament. Det overvældende flertal af befolkningen i Palæstina var arabere. Der var et lille mindretal af jøder, som nød de samme rettigheder og var underkastet de samme pligter som de andre indbyggere, og som ikke led nogen overlast på grund af dets religiøse tro. De hellige steder var ukrænkelige, og den frie adgang til dem var garanteret.

2. Araberne har altid krævet deres frihed og uafhængighed. Da De Allierede ved udbruddet af Første Verdenskrig erklærede, at de kæmpede for befrielsen af folkeslag, så sluttede araberne sig til dem og kæmpede på deres side med henblik på at virkeliggøre deres nationale håb og opnå deres uafhængighed. England forpligtede sig til at anerkende de arabiske landes uafhængighed i Asien, Palæstina indbefattet. Araberne spillede en betydelig rolle for den endelige sejr, hvilket De Allierede også har vedgået.

3. I 1917 udstedte England en erklæring, i hvilken det udtrykte sin sympati med oprettelsen af et nationalt hjem for jøderne i Palæstina. Da araberne fik underretning herom, protesterede de imod det, men England forsikrede dem om og bekræftede over for dem, at dette ikke ville skade deres landes rettigheder til frihed og uafhængighed eller indvirke på arabernes politiske stilling i Palæstina ...

4. Da krigen var omme, holdt England ikke sit løfte. Tværtimod, De Allierede påtvang Palæstina mandatsystemet og udstyrede England med det hverv at overvåge det i overensstemmelse med et dokument, der tillod administrationen af landet i dets befolknings interesse og med henblik på at forberede den uafhængighed, som Folkeforbundet anerkendte, at Palæstina var kvalificeret til at have.

5. England styrede Palæstina på en måde, som tillod jøderne at oversvømme det med immigranter, og som hjalp dem til at kunne bosætte sig i landet. Dette skete på trods af den kendsgerning, at

det var blevet påvist, at befolkningstætheden i Palæstina havde oversteget landets økonomiske evne til at modtage nye immigranter. England tog ikke hensyn til de arabiske indbyggers rettigheder eller interesser, selv om de var landets retmæssige ejere ...

6. Eftersom Palæstina er et arabisk land, beliggende i hjertet af de arabiske lande og knyttet til den arabiske verden med mange forskellige bånd – åndelige, historiske og strategiske – har regeringer og befolkningen i de arabiske lande, og endog i de østlige arabiske lande, beskæftiget sig alvorligt med Palæstinaproblemet og har rejst spørgsmålet i international sammenhæng; de har også rejst spørgsmålet over for England og krævet, at det blev løst i overensstemmelse med de afgivne løfter og med demokratiske principper. Rundbordskonferencen blev afholdt i London i 1939 for at drøfte Palæstinaspørgsmålet og for at nå til en retfærdig løsning på det. De arabiske staters regeringer deltog og krævede, at Palæstina skulle beholde sit arabiske særpræg og have sin selvstændighed. Konferencen sluttede med udstedelsen af Hvidbogen, i hvilken England præciserede sin politik over for Palæstina, anerkendte dets uafhængighed og forpligtede sig til at oprette institutioner, som kunne føre til gennemførelsen af uafhængigheden. Det erklærede også, at dets forpligtelser vedrørende oprettelsen af et jødisk nationalt hjem var gennemført, eftersom dette hjem faktisk var blevet oprettet. Men den politik, som blev udstukket i Hvidbogen, er ikke blevet gennemført. Dette har derfor ført til en forværring af situationen og en skærpelse af konflikten, som står i stærk modsætning til arabernes interesser ...

9. Da De forenede Nationers generalforsamling den 29. november 1947 udstedte sit forslag til løsning af Palæstinaproblemet, således at der skulle oprettes en arabisk stat og en jødisk stat i Palæstina, samtidig med Jerusalem skulle under formynderskab af De forenede Nationer, gjorde de arabiske stater opmærksom på uretten i denne løsning, der ville forhindre, at befolkningen i Palæstina fik ret til umiddelbar uafhængighed ... Disse stater meddelte også, at araberne forkastede denne løsning, og at det ikke vil være muligt at gennemføre den med fredelige midler, og at en gennemførelse med tvang ville betyde en trussel mod fred og sikkerhed i dette område.

De arabiske staters advarsler og forudsigelser har virkelig vist sig at være sande, eftersom der snart opstod tumulter over hele Palæstina. Araberne stødte sammen med jøderne, og de to parter fortsatte med at bekæmpe hinanden og udgyde hinandens blod. Så begyndte De forenede Nationer at fatte faren ved at have anbefalet

delingen af Palæstina og er stadig på udkig efter en udvej ud af disse problemer.

10. Da nu det britiske mandat over Palæstina er bragt til en afslutning, uden at der findes en lovlig forfatningsmæssig myndighed i landet, som kan sikre opretholdelsen af sikkerhed og respekt for loven, og som kan beskytte indbyggernes liv og ejendom, erklærer de arabiske staters regeringer følgende:

For det første: Herredømmet over Palæstina bør gives tilbage til landets indbyggere i overensstemmelse med Folkeforbundspagten og De forenede Nationers pagt, og (palæstinenserne) alene bør have retten til at bestemme deres fremtid.

For de andet: Ro og orden er blevet forstyrret i Palæstina. Den zionistiske aggression medførte, at over en kvart million af de arabiske indbyggere forlod deres hjem og søgte tilflugt i de arabiske nabolande.

De begivenheder, som har fundet sted i Palæstina, har afsløret zionisternes aggressive hensigter og imperialistiske planer, ligeledes de grusomheder, der er begået af dem imod de fredselkende arabiske indbyggere, navnlig i Dir Jassin, Tiberias og andre steder ... Efter afslutningen af det britiske mandat over Palæstina er de britiske myndigheder ikke længere ansvarlig for sikkerheden i landet, undtagen for så vidt det angår de tropper, der er ved at trække sig tilbage og kun i de områder, hvor disse tropper nu tilfældigvis befinder sig under deres tilbagetrækning. Dette betyder, at Palæstina kommer til at stå uden regeringsmyndighed, der vil være i stand til at opretholde lov og orden i landet og at beskytte indbyggernes liv og ejendom.

For det tredje: Denne situation truer med at brede sig til de arabiske nabolande, hvor gemytterne er i kog på grund af begivenhederne i Palæstina. Regeringerne i Den arabiske Ligas medlemsstater og i De forenede Nationer er overordentlig foruroligede og dybt bekymrede over dette ...

For det femte: Som medlemmer af Den arabiske Liga, en regional organisation i overensstemmelse med kapitel VIII i De forenede Nationers pagt, er regeringerne i de arabiske stater ansvarlige for opretholdelse af fred og sikkerhed i deres område. Regeringerne anser de begivenheder, der finder sted i Palæstina, for en trussel mod freden og sikkerheden i området som helhed og i hvert enkelt land.

For det sjette: Da sikkerheden i Palæstina er en hellig pligt for de arabiske stater og for at bringe denne tilstand til ophør og for at forhindre den i at blive forværret eller at ende i det rene kaos, hvis føl-

ger ingen kan forudse, for at standse udbredelsen af tumult og opløsning i Palæstina til de arabiske nabostater, for at udfylde det tomrum, der er opstået i regeringsmyndigheden i Palæstina som følge af mandatets ophør, og fordi der ikke er blevet oprettet en lovlig myndighed til at følge efter, så har de arabiske stater regeringer derfor set sig nødsaget til at intervenere i Palæstina ene og alene for at hjælpe landets indbyggere med at genoprette fred og sikkerhed, lov og orden og for at forhindre blodsudgydelser.

For det syvende: De arabiske stater regeringer erkender, at Palæstinas uafhængighed, som så længe er blevet undertrykket af det britiske mandat, er blevet en fuldbyrdet kendsgerning for Palæstinas lovlige indbyggere. I kraft af deres absolutte suverænitæt har de alene retten til at give deres land love og regeringsinstitutioner ...

Regeringerne i de arabiske stater understreger ved denne lejlighed, hvad de tidligere har erklæret ved Londonkonferencen og i De forenede Nationer, at oprettelsen af en palæstinensisk enhedsstat efter demokratiske principper er den eneste retfærdige løsning på Palæstinaproblemet, hvorved dets indbyggere vil nyde fuldstændig lighed for loven, og hvorved mindretal vil have sikkerhed for alle de garantier, der anerkendes i demokratisk forfatningssikrede lande, og hvorved de hellige steder vil blive bevaret, og adgangen til dem vil blive garanteret.